

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

1

Poslovni broj: XLV P-9756/00-68

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU

odluka je u cijelosti/u dijelu
1. PRILAZNA ROČENJIMA 01. 01. 03. 2017. i 16. 10. 2017.
pravomoćna dana 26. 02. 2019.
ovršna dana 10. 04. 2019.

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu tog suda Hrvoju Vučić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja-protutuženika (dalje tužitelj) Zepter International d.o.o., Zagreb, Radnička cesta 30, OIB: 45826613569, zastupan po punomoćniku Snježani Posavec Mitrov, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Buterin i Posavec iz Zagreba, Draškovićeve 82, protiv tužene-protutužiteljice (dalje tužena) Biserki Juhar Tomašević iz Zagreba, Donje Vrapče 6, OIB: 39821789997, zastupana po punomoćniku Mariu Klokočovniku, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Klokočovnik i partneri j.t.d. Zagreb, Ilica 13/IV, radi isplate i predaje, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 28. kolovoza 2014. godine u prisutnosti punomoćnika tužitelja Snježane Posavec Mitrov, odvjetnice te tužene osobno uz punomoćnika Marka Križanca, odvjetnika, dana 10. listopada 2014. godine

presudio je

I. Nalaže se tuženiku Biserki Juhar Tomašević iz Zagreba, Donje Vrapče 6, OIB: 39821789997, da tužitelju Zepter International d.o.o., Zagreb, Radnička cesta 30, OIB: 45826613569, vrati 8 komada ručnog masažera (oznaka LG-808), 3 komada sušila za kosu 1200 W (oznaka LG-812), 3 komada ručnog masažera (oznaka LG-818), 1 komad Bionic model I (oznaka PAG-840), 2 komada Bionic compact (oznaka PAG-850), 3 komada Biopton (oznaka PAG-860), 4 komada Celly massage (oznaka PBG-810), 1 komad Sculpturelle (oznaka PBG-861), 3 komada Epielle (oznaka PBG-862), 2 komada Liftelle (oznaka PBG-864), 3 komada Softelle (oznaka PBG-865), 6 komada Electro acupuncture (oznaka PBG-866), 2 komada neseser (oznaka PZ-051-BC) ukupne vrijednosti DEM 9.689,00, sada EUR 4.953,91 u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku Biserki Juhar Tomašević iz Zagreba, Donje Vrapče 6, OIB: 39821789997, da tužitelju Zepter International d.o.o., Zagreb, Radnička cesta 30, OIB: 45826613569, isplati iznos od EUR 17.566,87 s kamata po stopi koju je Zagrebačka banka d.d. plaćala na štedne uloge po viđenju u DEM tekućim na iznos od DEM 34.357,82 od 22.09.2000. do 28.02.2002., a nadalje s kamata koje Zagrebačka banka d.d. plaća na štedne uloge po viđenju u EUR tekućim na iznos od EUR 17.566,87 od 01.03.2002. do 31.12.2007., a od 01.01.2008. do isplate s zateznim kamata po stopi koja se određuje za svako polugodište u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, sve plativo u kunsjoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju Zagrebačke banke d.d., u roku od 15 dana.

III. Odbija se dio tužbenog zahtjeva tužitelja u kojem isti potražuje od tužene isplatu kamate na glavnici od EUR 17.566,87 u protuvrijednosti od DEM 34.357,82 za razdoblje od 22.09.2000. do 29.09.2000. godine kao neosnovan.

IV. Tužitelj je dužan isplatiti tuženoj naknadu neto provizije (izgubljenju zaradu za neisplaćenu direktorsku proviziju) u periodu od 01. prosinca 1999. do 30. studenog 2000. godine u iznosu od 146.159,59 kn sa pripadajućim zakonskim zateznim kamata prema stopi koju određuje čl. 2 st. 1 Zakona o zateznim kamata i čl. 1 Uredbe o visini stope zatezne kamate do 31. prosinca

2007. a počam od 01. siječnja 2008. pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena koja teče:

- na iznos od 20.879,37 kuna počam od 01.01.2000. godine pa do isplate,
 - na iznos od 20.879,37 kuna počam od 01.02.2000. godine pa do isplate,
 - na iznos od 20.879,37 kuna počam od 01.03.2000. godine pa do isplate,
 - na iznos od 20.879,37 kuna počam od 01.04.2000. godine pa do isplate,
 - na iznos od 20.879,37 kuna počam od 01.05.2000. godine pa do isplate,
 - na iznos od 20.879,37 kuna počam od 01.06.2000. godine pa do isplate,
 - na iznos od 20.879,37 kuna počam od 01.07.2000. godine pa do isplate,
- sve u roku od 15 dana.

V. Odbija se dio tužbenog zahtjeva tužene u kojem ista potražuje od tužitelja naknadu neto provizije (izgubljenu zaradu za neisplaćenu direktorsku proviziju) u periodu od 01. srpnja 2000. do 30. studenog 2000. godine u iznosu od 104.396,85 kn sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama prema stopi koju određuje čl. 2 st. 1 Zakona o zateznim kamatama i čl. 1 Uredbe o visini stope zatezne kamate do 31. prosinca 2007. a počam od 01. siječnja 2008. pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena koja teče:

- na iznos od 20.879,37 kuna počam od 01.08.2000. godine pa do isplate,
 - na iznos od 20.879,37 kuna počam od 01.09.2000. godine pa do isplate,
 - na iznos od 20.879,37 kuna počam od 01.10.2000. godine pa do isplate,
 - na iznos od 20.879,37 kuna počam od 01.11.2000. godine pa do isplate,
 - na iznos od 20.879,37 kuna počam od 01.12.2000. godine pa do isplate,
- sve u roku od 15 dana kao neosnovan.

VI. Nalaže se tuženoj da tužitelju nadoknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 62.498,56 kuna zajedno sa zakonskim zateznim kamatama po stopi koja se određuje za svako polugodište u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena tekućim od 10. listopada 2014. godine pa do isplate, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi od 25.10.2000. godine navodi da su tužitelj i tužena zaključili Ugovor o trgovinskom zastupanju, temeljem kojeg je tužena za tužitelja obavljala poslove trgovačkog zastupnika. Nadalje se navodi da je tužitelj dopisom od 11.04.2000. godine raskinuo Ugovor o trgovinskom zastupanju uz otkazni rok od 30 dana.

Isto tako se navodi da je tužena tijekom trajanja Ugovora o trgovinskom zastupanju zadužila od tužitelja mnogobrojne kolekcije i druge predmete, ista je bila dužna, sukladno čl. 800 ZOO-a, u roku od 8 dana od raskida ugovora vratiti sav materijal i sve predmete koje je zadužila.

Tužitelj navodi da je prema njegovoj evidenciji tužena na dan 28.08.2000. godine bila zadužena sa 3 komada torbe za elektroaparate (oznake G-338), 24 komada Nesessera za kozmetiku (oznake G-659), 4 komada Bionic model I (oznaka PAG-840), 16 komada Bionic compact (oznaka PAG-850), 11 komada Celly massage (oznaka PBG-810), 9 komada Stimuvrit (oznaka PGB-830), 2 komada komad Sculpturelle (oznaka PBG-861), 4 komada Softelle (oznaka PBG-865), 75 komada Electro acupuncture (oznaka PBG-866), 8 komada ručnog masažera (oznaka LG-808), 3 komada sušila za kosu 1200 W (oznaka LG-812), 3 komada ručnog masažera (oznaka LG-818), 3 komada Biopton (oznaka PAG-860), 3 komada Epielle (oznaka PBG-862), 2 komada Liftelle (oznaka PBG-862), 2 komada nesesser (oznaka PZ-051-BC), sveukupne vrijednosti DEM 35580,00 DEM.

Nadalje se u tužbi navodi da tužena nakon raskida ugovora nije vratila zadužene stvari, te je tužitelj putem punomoćnika preporučenim dopisom od 09.08.2000. upozorio tuženu na dužnost

povrata zaduženih svari, te ju pozvao da to odmah učini. Navodi se da je tužena uredno zaprimila navedeni dopis, ali da nije postupila po njemu.

Osim gore navedenog tužitelj navodi da su tužitelj i tužena dana 07.10.1998. godine sklopili Ugovor o zajmu br. 20/98 sukladno kojem je tužitelj pozajmio tuženici iznos od kn 305.273,51 kunu što je na dan sklapanja ugovora iznosila DEM 81.800,00 a u svrhu kupnje osobnog vozila marke Mercedes E 220 CDI. Ističe se da je tužena trebala vraćati kredit tužitelju u roku od tri godine na način da mu svaki mjesec isplatiti ratu od DEM 2.601,22 s tim da je ugovoreno da će mjesečna rata najprije se odbijati od provizije tužene, a ako provizija ne pokrije tu ratu da će tužena iz drugih sredstva istu podmiriti. U čl. 5 navedenog ugovora određeno je da zajmodavac ima pravo tražiti povrat cjelokupnog iznosa zajma, ukoliko zajmoprimac ne isplati uzastopno dvije mjesečne rate.

Tužitelj dalje navodi da provizija tužene nije bila dovoljna za podmirenje dospjelih rata, a niti ih je tužena podmirila na drugi način, te da je tužitelj putem punomoćnika preporučenim dopisom od 22.09.2000. obavijestio tuženu kao je njezino preostalo dugovanje temeljem ugovora o zajmu došlo na naplatu, te ju je pozvao da izvrši plaćanje preostalog iznosa kredita zajedno s pripadajućim kamatama. Tužena je uredno primila dopis, ali nije po njemu postupila.

Tužitelj se tijekom postupka očitovao i o protutužbenom zahtjevu te je istaknuo da isti osporava u cijelosti.

Istaknuo je da se obračun provizija za tuženu kao menagera vršio prema Tabeli za obračun osnovnih i menagerskih provizija od 30.11.1998. Tuženik j istaknuo kako je bila uobičajena praksa kod tužitelja da se visina i način obračuna provizija trgovinskog zastupnika određuje jednostrano od strane tužitelja i to tabelama za obračun osnovnih i menagerskih provizija te da su iste stupanjem na snagu postale sastavni dio Ugovor o trgovinskom zastupanju. Dalje se navodi da je dana 10.11.1999. donesena nova Tabela koja se primjenjuju je od 08.11.1999. s tim da se provizija za ugovore koji su zaključeni do dana 08.11.1999. obračunavala prema tabeli iz 1998.

Tužitelj navodi da je takva praksa bila poznata tuženiku te da je istu prihvatio budući da su se i raniji obračuni provizije vršili na isti način.

Što se tiče potraživanja tužene koja se odnosi na premiju za vjernost tvrtki, tužitelj ističe da se istu moglo steći jedino ako je osoba poslove trgovinskog zastupnika kontinuirano obavljala kod tužitelja najmanje 5 godina. Tužitelj ističe da je ugovor o trgovinskom zastupanju s tuženom sklopio 29.12.1997. godine, a raskinuo 11.04.2000. godine pa da tužena stoga nije ostvarila prvo na premiju koju traži.

Tužitelj u cijelosti osporava potraživanja tužene s osnove putnih naloga kao nedokazane.

Slijedom navedenog tužitelj predlaže da sud usvoji bilo primarni, bilo podredni tužbeni zahtjev iz podneska od 26.06.2014. godine uzimajući u obzir ispravak istog s ročišta od 30.06.2014. godine te da odbije zahtjev tužene u cijelosti. Potražuje i trošak parničnog postupka, sve s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

U svom inicijalnom odgovoru na tužbu tužena je osporila tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti.

Tužena je svojim podneskom od 11.10.2002. godine dala detaljno očitavanje kojim je priznala činjenice vezano uz raskid Ugovora o trgovinskom zastupanju dok se poriče visina robe kako to navode tužitelji jer ona odgovara količinski ali ne i u vrijednosti iskazane robe te se visina poriče.

Zatim tužena ističe da je tužitelj temeljem Ugovora o trgovinskom zastupanju zaključenog između stranaka suprotno odredbi čl. 19 istog Ugovora, a koji određuje da se sve izmjene Ugovora i Uvjeta za stjecanje menagerskog statusa kao i visina menagerske provizije smatraju valjanima samo ako su učinjeni u pismenom obliku, samoinicijativno i bez suglasnosti tužene izmijenio odredbe o visini menagerske provizije.

Tužena smatra da temeljem čl. 809 ZOO-a u pogledu osiguranja svojih dospjelih potraživanja nastalih u vezi s Ugovorom ima založno pravo na stvarima koje je primila od nalogodavca te da stoga tužena nije željela vratiti robu koje se kod nje nalazi do se ne izvrši plaćanje njezinih protu potraživanja koje ima prema tužitelju.

Vezano uz zaključenje Ugovora o zajmu poriče se visina potraživanja obzirom da nakon 01.12.1999. godine tužena nema uvida u poslovanje i isplatu provizija koje je trebala dobiti.

Vezano uz svoj tužbeni zahtjev prema tužitelju tužena je navela da su tužena i tužitelj imali zaključne Ugovor o trgovinskom zastupanju koji je zaključen dana 29.12.1997. godine a temeljem kojeg je tužiteljica imala status direktora programa "VITA" te je ostvarivala prihod koji je bio određen na temelju Tabele za obračun osnovnih i menagerskih provizija programa "VITA" a koji je bio potpisan i prihvaćen od obje strane dana 30.11.1998. godine. Navodi se da je na temelju navedene Tabele vršena svakomjesečna isplata menagerske provizije tužiteljice za cca 500 menagera i suradnika koji su se u strukturi nalazili ispod tužiteljice kao vodećeg menagera te su se obračuni vršili svaka 4 tjedna odnosno svakih 28 dana.

Tužena ističe da je odredbom Ugovora o trgovinskom zastupanju sa menagerom prodaje određeno da se ti ugovori pravovaljano mogu izmijeniti ukoliko su iste zaključene u pismenoj formi, te u formi Aneksa Ugovora o trgovinskom zastupanju (čl. 19 Ugovora) potpredsjednik tuženog Zlatko Tomić je dana 11.11.1999. donio jednostranu odluku kojom je program koji je vodila tužena "VITA" spojio sa programom "BEAUTY" tako da je nastao jedan program "VITA-BEAUTY" a za direktora prodaje tog programa imenovan je Stjepan Eršek. Zatim se navodi da je dana 10.11.1999. godine donesena nova Tabela za obračun osnovnih i menagerskih provizija kojima su se jednostrano umanjile provizije kako menagera tako i ostalih suradnika.

Navodi se da tu Tabelu tužena nije prihvatili, a niti potpisala, radi čega je takvom poslovnom odlukom došlo do izdvajanja cjelokupne suradničke i menagerske strukture (cca 500 djelatnika) iz strukture tužene radi čega je ista trpila znatne izgube u prihodima.

Stoga tužena potražuje direktorsku proviziju prema izračunu Z. Tomića za razdoblje od 08.11.1999. do 31.10.2000., zatim premiju za vjernost tvrtki, te neisplaćene puten naloge tužiteljici prema popisu poslovnih putovanja.

Tužena je svoj tužbeni zahtjev konačno uredila podneskom 12.03.2013. godine te je istim tužena nastavila potraživati samo isplatu s osnova neisplaćenih direktorskih provizija dok više nije potraživala isplatu nekih iznosa s osnova putnih naloga i premije za vjernost tvrtki koje je inicijalno potraživala svojim tužbenim zahtjevom.

Na kraju, tužena predlaže da sud usvoji njen zahtjev te da odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti te potražuje trošak parničnog postupka, sve s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

Na ovaj predmet pod borjem P-9756/00 su radi zajedničkog raspravljanja i odlučivanja spojeni predmeti P-5415/06 i Pn-6935/00.

Za potrebe ovog postupka sud je izvršio uvid i pročitao dopis od 11.04.2000. godine (list 4 spisa) materijalno zaduženje poklona i kolekcija s dokumentacijom (list 5-6 spisa), opomenu pred tužbu (list 7 spisa), Ugovor o zajmu (list 8-9 spisa), dopis od 22.09.2010. godine (list 10 spisa), ovjerenu knjigovodstvenu karticu tužitelja za dug po kreditu tužene od 12.10.2000. (list 11 spisa), tužba u predmetu Pn-6935/00 (list 16-19 spisa), Ugovor o trgovinskom zastupanju br. 70077 s tabelama (list 38-41 i 89-91 spisa), liste sa specifikacijama (list 63-80 spisa), porezna rješenja (list 87-88 spisa), dopis od 11.11.1999. godine (list 92 spisa) tabela za obračun osnovnih imenagerskih provizija (list 93 spisa), Premije za rad (list 94 spisa) dopis tužitelja tuženoj (list 95 spisa), medicinska dokumentacija (list 106-107 spisa), dokumentacija vezano uz tužbeni zahtjev tužene prema tužitelju (list 132-356 spisa), iskaz tužiteljice osobno dan na ročištu koje je održano dana 17.11.2010. godine (list 357-358 spisa), financijsko vještačenje po vještaku Zrinku Ručeviću od 13.09.2012. godine (list 370-373 spisa), obavijest tužitelja tuženoj o njenoj direktorskoj proviziji od 20.04.1998. godine (list 388 spisa), obavijest o proviziji od 07.09.1998. godine (list 389 spisa), Tabela za obračun osnovnih i menadarskih provizija program VITA (list 390 spisa), dopis od 11.11.1999. godine (list 391 spisa), presuda Pr-5539/05 i Gžr-522/13 (list 392-402 spisa), nalaz i mišljenje vještaka Zrinka Ručevića od 21.05.2014. godine (list 411-414 spisa), Ugovor o zajmu s aneksom (list 415-419 spisa), ponuda Auto Baotić (list 420-422 spisa), Ugovor o pristupanju dugu (list 423 spisa), iskaz svjedoka Branka Međurečan Čamber dan na ročištu koje je održano dana 15. srpnja 2014. godine (list 433-435 spisa), iskaz svjedoka Ines Kotnig i Petar Magzan dani na ročištu

koje je održano dana 28. kolovoza 2014. godine (list 437-440 spisa) te oglas za nagradnu igru s dopisom (str.441-442 spisa).

Time su provedeni svi dokazi predloženi po strankama tijekom postupka, a što su iste i izrijekom potvrdile na ročištu koje je održano dana 28. kolovoza 2014. godine kada su predložile zaključenje glavne rasprave i donošenje odluke temeljem stanja spisa.

Imajući u vidu odredbu čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 i 25/13, u daljnjem tekstu ZPP), a temeljem savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja kao i tužbeni zahtjev tužene, osnovani u dijelu, a kako je to navedeno u izreci ove presude.

U svom iskazu danom na ročištu koje je održano dana 06.05.2008. godine svjedok Božica Ivaštinović je iskazala da je u radnom odnosu kod tužitelja s kojim vodi radni spor te je u stanju pred otkazom. Navodi da je prethodno bila 3 godine na bolovanju te je dobila rješenje za profesionalnu invalidnost no da joj još uvijek nije riješen status. Iskazala je da je trenutno kod kuće, prima plaću, a otkaz još nije dobila a firma joj ne želi ponuditi drugo radno mjesto. Nadalje je izjavila da je radila na radnom mjestu šefa računovodstva, a u vrijeme dok je obnašala tu funkciju tužena je bila direktor prodaje za proizvode kozmetike, kozmetičke aparate. Ima saznanja da su svi direktori pa tako i tužena tražili poklone koji su potom bili uručivani prezentima i kupcima. Ukoliko je kupac kupio neki od proizvoda imao je pravo na poklon, kao što je to ostvarivao i domaćin prezentacije. Direktori prodaje preuzimali su tu robu odnosno navedene poklone u skladištu. Prilikom preuzimanja robe u skladištu izdatnice su trebale biti potpisivane, na da je vidjela da su neke potpisane, a neke ne. Kada je krajnji kupac došao po robu, uvije je izdatnica morala biti potpisana, no kada su poklone preuzimali direktori istima se vjerovalo tako da često izdatnice nisu bile potpisivane. Ona sobno nema saznanja da li je tuženica preuzela robu, te nema saznanja niti da i su potpisane izdatnice za navedenu robu. Zatim je izjavila da je iz razgovora sa skladištarima ima saznanja da je određena roba preuzeta od strane direktora te da izdatnice nisu bile potpisivane, a budući direktori ne bi niti mogli raditi da nisu preuzimali poklone. Bilo je više skladištara i to Branko Moštak, Robert Grabovec operater na izdatnicama. Nakon što je svjedoku predloženi pokloni precizirani u podnesku tužitelja predanom na ročištu 10.05.2008. godine te da na upit suca da li su navedeni pokloni, pokloni koje je preuzimala tužena, svjedok je iskazao da se upravno radi o navedenom programu kojeg je imala tužena, odnosno ispravlja se i navodi da se radi o proizvodima koje je tužena prodavala, odnosno njeni prezentanti, a proizvodi su bili u torbama koje su služile za prezentaciju. Svjedok je iskazao da je prilikom preuzimanja ove robe tužena morala potpisivati izdatnice za preuzimanje iste. Zatim je svjedok iskazala da je svaki direktor prodaje imao plan prodaje te ukoliko je ispod sebe imao 100 prezentanta bio je zadužen za 100 torbi sa proizvodima i poklonima. Ukoliko prezentant nije održao prezentaciju morao je vratiti torbu sa proizvodima i poklonima ako je prestao raditi. Ukoliko je prezentacija održana pokloni bi ostali kupcu ili domaćinu prezentacije, a u odnosu na robu koja nije bila prodana ista je morala biti vraćena direktoru prodaje. Nakon ponovnog uvida u specifikaciju te na pitanje da li su navedeni proizvodi poklon ili roba, svjedok je iskazao da se radi o robi za koju su bili zaduženi direktori prodaje. navedenu robu nisu mogli pokloniti već su je mogli prodati ili vratiti. Iskazala je da su direktori prodaje svoje prodavače mogli nagraditi ovom robom, koja je navedene. istu nisu mogli pokloniti kupcu već svom boljem prodavaču. Iskazala je da ukoliko je bio 100 prezentanta nije mogao nagraditi svih 100 nego možda 5, odnosno one koji su ostvarili najbolji promet. na pitanje koliko je u navedenoj piramidi prodaje imala tužena svjedok je iskazale da je ona bila vrhunski direktor te da je ostvarivala jedan od najboljih prometa te da je ispod sebe imala i 300 ljudi. Na upit da li ona kao šef računovodstva ima saznanja da li je tužena dobivala proviziju temeljem izvršenih prodaja, svjedok je iskazala da su i prezentanti dobivali proviziju, a da je tužena dobivala postotak od prodaje.

U svom iskazu danom na ročištu koje je održano dana 06. svibnja 2008. godine svjedok Katica Elez Markulin je iskazale da je bila zaposlena kod tužitelja do pred tri godine te da je radila na radnom mjestu rukovoditelja komercijale, Poznaje tuženu no nije joj točno poznato na kakvom radnom mjestu je radila,. Poznatoj joj je da je ista vršila prodaju robe tužitelja, a prema ostvarenom prometu dobivala je i poklone. Pojedine poklone je dobivala za prezentaciju kupcima, drugi su davani kao nagrade suradnicima u menadžmentu. Prilikom preuzimanja robe na skladištu uobičajeno su se potpisivale izdatnice. Njoj nije poznato da direktori prodaje ili bilo tko drugi bi bio oslobođen obveze te da ne bi potpisivao izdatnice prilikom preuzimanja robe. Uobičajeno je bilo da se svatko određeno razdoblje razduživala roba, nakon čega je vršena kontrola te se roba razduživala prema tada važećim uvjetima. Svjedoku nije poznato da bi tužena preuzela robu, te da nakon raskida radnog odnosa ista robu ne bi vratila kao niti poklone.

U svom iskazu danom na ročištu koje je održano dana 17.11.2010. godine tužena Juhar Tomašević Biserka je izjavila da je zaključila sa Zepter Internacionalom ugovor o trgovinskom zastupanju početkom 19990. godine te je tamo radila do 2000. godine. Izjavila je da je do 1998. godine bila angažirana u Zepteru na prodaji posuđa, zatim kozmetike, a kao najuspješniji menager Programa kozmetike je napredovala do mjesta direktora prodaje Programa "Vita". Zepter je osnovao sestrinsku firmu koja se zove "Prvi punkt", ne zna točno kada, da bi se zaposlenicima moglo plaćati manje doprinose. Izjavila je da je svaki mjesec dobivala fiksnu plaću od strane društva kečeri Zepter Internationala koja se zvala Prvi punkt d.o.o. u iznosu od oko 1.000 DEM plus doprinosi, a istovremeno je dobivala i menagersku proviziju od Zepter Internationala ovisno o ostvarenom prometu. Izjavila je da je postala direktor prodaje u prosincu 1997. godine te je imala oko 600 suradnika. S obzirom da je imala 600 podređenih suradnika ističe da je specifikacije sastava suradničke kolekcije sa lista 63-79 spisa potpisivala isključivo u svojstvu direktorice programa i time je potvrđivala status te je potvrđivala pripadnost suradnika tom programu Zeptera. Istaknula je da nije zaduživala robu već su to radili njeni suradnici. Dalje je iskazala da su izdatnice potpisivale osobe koje su preuzimale robu a da to nije nikada bila ona. Praksa je bila da kad netko od suradnika zaduži robu, istu su trebali prezentirati potencijalnim kupcima te su prema vlastitom nahođenju mogli vratiti tu robu Zepteru. Izjavila je da su imali pravo na poklone . Pod pojmom "mi" misli svi zaposlenici, a ona najmanje s obzirom da je imala 600 podređenih suradnika. Pokloni su mogle biti sve stvari kojima je Zepter raspolagao, a dobivali su ih prema ostvarenom prometu. U praksi bi to funkcioniralo na način da je ona dobila dopis od menagmenta što oni trebaju i sukladno doprinosu u prometu, potpisivala je kojem menageru pripada poklon. Dalje je izjavila da su se pod poklonima podrazumijevale stvari koje su bile raspoložive na skladištu. Istaknula je da je sa Zepterom sklopila Ugovor o zajmu radi kupnje automobila marke Mercedes E 220 CDI, a dogovor je bio da ona mjesečno otplaćuje otprilike 2.000 DEM. Izjavila je da su njoj taj zajam odobrili budući je bila izvrstan menger. S obzirom da je imala 600 suradnika te visoku proviziju smatra da je taj zajam u cijelosti otplatila. Do 1998, godine vrijedile su Tablice za obračun menagerskih i suradničkih provizija koje su bile supotpisane od strane tužene, a od 10. studenog 1999. su iste jednostrano promijenjene od strane Zeptera. Tužena je izjavila da nije prihvatila te tablice te da joj je gospodin Tomić uručio otkaz i obustavio joj isplatu mjesečnih provizija u iznosu od 8-9 tisuća DEM. te da joj je uzeo svih 600 ljudi te ih preselio drugom menageru u drugi Program. Zatim je izjavila da je otišla na bolovanje a da ju je g. Tomić ostavio bez ikakvih prihoda kao i njegovog supruga koji je radio u istoj firmi. Zatim je izjavila da je svaka zaključnica koja je sklopljena pod suradničkim brojem, odnosno čiji brojevi počinju sa "7" je provizija koja je trebala pripasti njoj. Provizija je iznosila oko 7 DEM po obračunskom punktu, a obračunski punkt je iznosio oko 700 DEM. Gospoda Božica Ibaštinović je vodila računovodstvo kod Zeptera i Prvog punkta te joj je rekla da ima pravo na putne troškove. Izjavila je da je napravila putne naloge te da su joj nešto isplatili no ne u cijelosti jer je gospodin Tomić prepravljao putne naloge na manje svote.

U svom iskazu danom na ročištu koje je održano dana 15. srpnja 2014. godine svjedok Branka Međurećan Čamber, je iskazala da je radila kod tužitelja od 1996. do 2013. s tim da je do 2001. radila u materijalnoj službi. Između ostalog navedena služba je izdavala suradnicima i

menagerima poklone koje su isti davali domaćinima prezentacija pod određenim uvjetima. Kad joj se pokazuju listovi 5 i 6 spisa rekla je da se na listu 5 nalaze suradničke kolekcije s kojima su suradnici radili te aparate prodavali. Na listu 6 se nalaze osobno reversi koje je pojedini suradnik i menager posudio od Zeptera te je to trebao i vratiti. Obzirom na promjene tijekom godina više se ne sjeća da li je to mogao zadužiti samo suradnik ili menager ili oboje. Kad joj se pokazuju listovi 63 do 80 spisa rekla je da se radi o obrascima u kojima je upisano zaduženje pojedinih proizvoda za određenu osobu, a što bi ta osoba u znak potvrde potpisivala. Na vrhu je vidljivo da je gđa. Tomašević upisana kao menager, a pored nje se nalazi i ime suradnika kod kojeg su se nalazile te stvari. Što se tiče zaduženih poklona pravilo je bilo slijedeće ukoliko bi se na nekoj prezentaciji u nečijem domu ostvarila uspješna prodaja po broju i cijeni tada bi domaćin dobio poklon veće vrijednosti, a ukoliko bi ta prodaja bila slabija srazmjerno bi se smanjila i vrijednost poklona. Ti pokloni se nisu smjeli prodavati, a morali su se i opravdati ako se ne bi vratili. Naime, postojao je i dokument koji se zvao potvrda o prezentaciji na koje su se upisivali gosti, domaćica, vrijednosti stvari prodanih na prezentaciji te poklon i vrijednost istih danih domaćici i taj se dokument predavao kao oblik razduženja u materijalnoj službi gdje je radila. Samo zaduženje poklona bi išlo u njeno vrijeme na menagera, a ne na suradnika te je on to zaduženje potpisivao i tim preuzimao odgovornost. Uz darove postojale se u tzv. kolekcije s kojima su menageri i suradnici radili i koji nisu bili za prodaju te reversi za koje nema saznanja. Osobe koje su radile u programima Vita i kozmetika u kolekcijama nisu imale suđe i beštek već kozmetičke i zdravstvene aparate npr. kao što je ručni masažer. Ti proizvodi su zaduživani po jedan komad radi rada i prezentacije te su kasnije morali biti vraćeni, odnosno razduženi. Zepter nije vodio pojedinačna zaduženja za suradnike već za menagere, a zaduženja za suradnike su radili menageri. Na pitanje pun. tužitelja na koji način se sastavljao dokument na listu 5 spisa ista je odgovorila da se on sastavljao temeljem osobnih zaduženja menagera dok u odnosu na revers na listu 6 nema saznanja. Na pitanje pun. tuženika da li je tužena bila suradnik, menager ili direktor ista je odgovorila da dok je ona radila u materijalnoj službi da je ona bila menager, a na kraju tog razdoblja direktor. Na pitanje pun. tuženika a vezno uz specifikaciju sastava suradničke kolekcije te ukoliko se na istom nalazi i potpis menagera te suradnika tko je fizički preuzeo određenu kolekciju u skladištu ista je odgovorila da je to onda učinio suradnik. Na pitanje pun. tuženika da li je svjedok bila osobno prisutna prilikom zaduživanja tih stvari u skladištu ista je odgovorila da nije. Na pitanje pun. tuženika da li ima saznanja da je po osobnoj uputi dir. Tomića Stjepana odobreno direktorima programa koji ostvaruju veliki promet reda veličine preko 1.000.000,00 DEM mjesečno da mogu zadržati 10% bruto vrijednosti ista je odgovorila da o tome nema saznanja. Na pitanje pun. tuženika da li joj je bila nadređena gđa. Božica Ibaštinović navodi da nije te da je ista bila šef računovodstva, a da su njoj bile nadređene prvo Vesna Smiljanić Mulabdić, a poslije Katica Elez Markulin. Na pitanje tuženika osobno da li su direktori programa mogli organizirati nagradne igre i u istima dijeliti poklone po svom odabiru ista je odgovorila da ima saznanja za nagradne igre no misli da su se i tu trebali opravdavati pokloni. Na podredno pitanje da li je ikada zaprimila popis nagrađenih odgovorila je da se toga ne može sjetiti te ističe da je ona radila na drugačijem programu od tužene tako da ovo pitanje nije za nju. Na pitanje tuženika da li je bilo moguće da suradnici otkupe vlastite kolekcije ista je odgovorila da misli da je u jednom trenutku to bilo moguće ali se ne sjeća kada. Na pitanje tuženika da li je po dolasku u materijalnu službu Zeptera zatekla kaos u istoj odgovorila je da zna prije nego je otišla na porođajni da se inzistiralo na osobnim zaduženjima menagera. Sjeća se da se utvrdilo stanje za poklone i sl. te je takvo stanje dano menagerima na potpis ako se s takvim zaduženjima slažu. Na pitanje pun. tuženika da objasni zašto je potpisana samo ona na listovima 5 i 6 ista je odgovorila da je ona stavila svoj potpis vezano za podatke na listu 5, a da je Robert Grabovec trebao potpisati za list 6. Dodaje da je uz danas prezentiranu dokumentaciju postojala i dokumentacija o mjesečnom stanju zaduženja po svim osnovama koji su potpisivali menageri no takav papir joj nije prezentiran na današnjem ročištu. Na pitanje pun. tuženika da li zna da je ista bila na bolovanju od 1999. do 2000.g. u trajanju od 10-11 mjeseci te tko ju je u tom periodu potpisivao ista je odgovorila da se sjeća da je bila na bolovanju ali se ne sjeća koliko dugo i što je bilo sa potpisivanjem.

U svom iskazu danom na ročištu oje je održano dana 28. kolovoza 2014. godine svjedok Ines Kotnig, je izjavila da je radila kod tužitelja od 7 mj. 1998.g. do siječnja 2000.g. i to pola radnog vremena (4h) kao tajnica Vladimira Tomaševića koji je obnašao dužnost menagera prodaje, a privatno je suprug ovdje tužene. Nadalje je rekla da ima neposrednih saznanja da su kod njenog šefa dolazile stvari, pokloni koji su se davali suradnicima za ostvarene dobre rezultate, a ona je vodila internu evidenciju kako bi se znalo tko je što dobio, a u svrhu izbjegavanja davanja istih darova. Izjavila je da su se nalazili u zgradi u Radničkoj, a samo skladište se nalazilo u drugoj zgradi. Koliko se sjeća suradnici su mogli neposredno u skladištu zadužiti kolekcije koje su mogli i razdužiti, a mogli su ih i otkupiti po povlaštenim cijenama. Kad joj se predočava list 71 spisa rekla je da ukoliko je potpisan i presenter i menager da u tim slučajevima odgovara za stvari ona osoba koja je i faktički preuzela određenu robu, a potpis menagera služi samo zato da bi se znalo kojem menageru presenter pripada. Kad joj se prezentira list 70 spisa gdje nema potpisa prezentera već samo potpis menagera odgovorila je da ne zna odgovoriti što se dešava u tom slučaju. Na upit suca da li su se kod tužitelja radile kakve periodičke inventure stvari zaduženih kod određene osobe odgovorila je da se toga ne sjeća. Ukoliko su neke osobe preuzimale robu direktno u skladištu ona o tom nije imala evidenciju već samo o onome što je podijeljeno od njenog šefa, a misli da su se izvještaji o tom slali u direkciju. Kad ju se pita za Branku Međurećan Čamber rekla je da joj je ime poznato te da misli da je ista radila u materijalnoj službi ali nije sigurna. Kad joj se predočava dokument s lista 5 i 6 spisa rekla je da se ne sjeća da je takve dokumente viđala. Na pitanje pun. tužitelja da li su direktori prodaje i menageri prodaje, da li su se osobno zaduživali za pojedine stvari ista je odgovorila da je gotovo sigurna da direktori prodaje nisu, a što se tiče menagera prodaje misli da su njima iz skladišta dostavili robu koju su isti zaduživali i potom dijelili dalje. Na pitanje pun. tužitelja što se dešavalo sa zaduženim stvarima kad je netko prestao biti menager ili zastupnik ista je odgovorila da ne zna, a na pitanje da li ima saznanja koliko je poklona točno dobila odnosno bila zadužena tužena navodi da ima općenitih saznanja da je postojao dokument o tome koliko je pojedini menager mogao dobiti poklona no ne zna točne brojke. Na pitanje pun. tuženika na kojem je radnom mjestu radila tužena dok je svjedok radila kod tužitelja ista je odgovorila da je bila direktor prodaje programa Vita. Na pitanje pun. tužene da li ima saznanja da je tužena kao direktor prodaje osobno preuzimala stvari u skladištu ista je odgovorila da nema neposrednih saznanja o tome no da to nije bila praksa. Na pitanje pun. tužene da li je kada mijenjala tajnicu tužene ista je odgovorila da je. Na pitanje pun. tužene da li su se pokloni preuzeti iz skladišta mogli podijeliti suradnicima za dobar rad ili domaćinima prezentacije ista je odgovorila da jesu te da je to bila i svrha. Na pitanje pun. tužene da li su kupci kupljenu robu dobivali od prezentera ili direktno od firme odgovorila je da se ne sjeća. Na pitanje tužene na temelju čega se određivala količina poklona izražena u markama po pojedinom menageru ista je odgovorila da se to određivalo na osnovi rezultata menagera te da je to bilo izraženo u DEM no koliko se sjeća nije postojao točno određen pravilnik o dijeljenju te robe već je menager po svojoj procjeni istu poklanjao suradnicima za dobre rezultate te domaćinima prezentacije. Na pitanje tužene da li su menageri prodaje mogli naručivati darove iz drugih programa kojima se inače nisu bavili ista je odgovorila da se toga ne sjeća.

U svom iskazu danom na ročištu koje je održano dana 28. kolovoza 2014. godine svjedok Petar Mazgan je izjavio da je kod tužitelja radio od 21.06.1993. do 20.06.2013.g. te je u tom razdoblju radio na više radnih mjesta među njima i u skladištu u kojem je radio do 1998.g. Nakon toga je radio kao koordinator ureda prodaje te je poslije dobio još neke druge poslove. Kad mu se predočava list 71 spisa rekao je da se radi o dokumentu u kojem je specifikacija proizvoda koje je suradnik pokazivao kupcima na terenu. Dok je on radio u skladištu robu su preuzimali menageri na način da bi njemu iz direkcije došao dokument s popisom robe koju je trebao predati menageru s tim da bi menager prekontrolirao s njim tu robu i zatim potpisao takav dokument u znak primitka. Kad ga se pita da li su i suradnici mogli preuzimati sami robu navodi da nisu, a kad ga se pita zašto postoji na nekim dokumentima i potpis prezentera odgovorio je da su menageri preuzimali robu, a da ne znam što su oni dalje sa istom radili. Ispod menagera su bili prezenteri- suradnici i oni su odgovarali svom menageru-direktoru prodaje koji bi bio zadužen za pojedini program. Postojali su

iz kolekcije i pokloni za koje je vršena posebna vrsta knjiženja, a iste su po određenom dokumentu zaduživali menageri na svoje ime te su isti pokloni davani ukoliko bi se ostvarila prodaja preko određenog iznosa ili za domaćina prezentacije. Kad mu se predočava dokument s lista 5 i 6 spisa rekao je da takav dokument nije nikada došao do njega te da ne znam o čemu se radi. Na pitanje da li je nakon njegovog odlaska iz skladišta došlo do promjene u smislu da bi pored menagera i suradnici mogli zaduživati robu isti je odgovorio da takve promjene nije bilo. Što se tiče tužene iste se sjeća te mislim da je ista bila direktor prodaje programa Vita. Koliko se sjeća tužena osobno nije dolazila u skladište radi preuzimanja robe već bi eventualno ukoliko bi joj neku robu trebalo izdati tada bi interni dostavljač nosio robu njoj u upravu, a tajnica bi potpisala primitak, a njemu bi bio vraćen potpisani dokument. Kad mu se predočava dokument s lista 66 na kojem je nesporan vlastoručan potpis tužene odgovorio je da zapravo njega nije bila briga tko je kakvu robu naručio već da je uredno potpisom potvrdio primitak robe po važećem knjigovodstvenom dokumentu. Na pitanje pun. tužitelja što se dešavalo kad je netko prestao biti menager ili direktor prodaje isti je odgovorio da se isti morao razdužiti sa stvarima za koje je bio zadužen i to u skladištu osobno. Na pitanje pun. tužene kako se isporučivala prodana roba isti je odgovorio da se izdavala ili direktno kupcu u skladištu ili bi istu preuzeo menager za kupca te njemu vratio dokument s potpisom kupca da ju je preuzeo. Direktor prodaje nije nosio robu kupcu osobno.

Na okolnost dijela tužbenog zahtjeva tužitelja u kojem isti potražuje isplatu od tužene na ime dugovanja po danom zajmu za kupnju osobnog vozila marke Mercedes E 220 CDI sud je utvrdio slijedeće.

Uvidom u Ugovor o zajmu br. 20/98 sud je utvrdio da su isti zaključili Zepter International d.o.o. Zagreb, Radnička cesta 22 kao zajmodavac te Biserka Juhar Tomašević kao zajmoprimac dana 29.03.1999. godine s ovjerom 01.04.1999. godine te da je tim ugovorom tužitelj kao zajmodavac pozajmio tuženici kao zajmoprimatelju iznos od kn 305.273,51 kunu što je na dan sklapanja ugovora iznosilo DEM 81.800,00 a u svrhu kupnje osobnog vozila marke Mercedes E 220 CDI.

Nadalje, sud je uvidom u navedeni Ugovor o zajmu utvrdio da je zajmodavac zajmoprimcu pozajmicu dao na rok od tri godine uz kamatu od 9 % godišnje te da će se pozajmljeni iznos vraćati uz primjenu valutne klauzule i to u 36 mjesečnih rata od kojih svaka iznos 2.601,22 DEM plativo u protuvrijednosti u kunama po prodajnom stečaju Zagrebačke banke d.d. na dan isplate. Svaka mjesečna rata je dopjevala 10. u mjesecu s tim da prva dospijeva početkom 11. mjeseca 1998. gode a posljednja u listopadu 2001. godine.

Nadalje je sud utvrdio da je ugovoreno da će se mjesečna rata najprije s odbijati od provizije tužene, a ako provizija ne pokrije tu ratu da će tužena iz drugih sredstva istu podmiriti. U čl. 5 navedenog ugovora određeno je da zajmodavac ima pravo tražiti povrat cjelokupnog iznosa zajma, ukoliko zajmoprimac ne isplati uzastopno dvije mjesečne rate.

Sud je uvidom u Ugovor o pristupanju dugu utvrdio da je Vladimir Tomašević pristupio naprijed navedenom Ugovoru o zajmu te postao solidarni dužnik za vraćanje zajma uz svoju suprugu Biserka Juhar Tomašević.

Sud je uvidom u ponudu Auto Baotić utvrdio da je cijena vozila tipa B 220 CDI do registracije iznosila u listopadu 1998. godine 81.800,00 DEM, a uvidom u karticu sud je utvrdio da je isti iznos uistinu i plaćen za svrhu kupnje osobnog vozila.

Odredbom čl. 17 st. 1 Zakona o obveznim odnosima (NN 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01, u daljnjem tekstu ZOO-a) određeno je da su sudionici u obveznom odnosu dužni izvršavati svoju obvezu i odgovorni su za njezino ispunjenje.

Odredbom čl. 277 st. 1 ZOO-a određeno je da dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje, osim glavnice, i zateznu kamatu o stopi utvrđenoj zakonom.

Odredbom čl. 324 st. 1 ZOO-a određeno je da dužnik dolazi u zakašnjenje kad ne ispuni obvezu u roku određenom za ispunjenje.

Člankom 557. st. 1. ZOO-a određuje se da se ugovorom o zajmu zajmodavac obvezuje da zajmoprimcu preda određeni iznos novca ili određenu količinu drugih zamjenjivih stvari, a da se

zajmoprimac obvezuje da mu vrati poslije stanovitog vremena isti iznos novca odnosno istu količinu stvari iste vrste i kvalitete.

Sukladno naprijed provedenim dokazima sud je utvrdio da je između tužitelja i tužene sklopljen ugovor o zajmu kojim je tužena pozajmila od tužitelja gore navedeni iznos uz godišnju kamatu od 9 % te da isti nije vratila u cijelosti.

Isto tako sud je utvrdio da je tužitelj dopisom od 22.09.2000. godine otkazao navedeni zajam te pozvao tuženu na plaćanje u roku od 3 dana od dana primitka tog dopisa. Uvidom u dostavnicu sud je utvrdio da je tužena je isti dopis primila 25.09.2000. godine.

Na okolnost same visine potraživanja ovog dijela tužbenog zahtjeva sud je izvršio uvid u dokumentaciju u spisu te je proveo financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Zrinku Ručeviću.

Predmetnim vještačenjem je utvrđeno da je ukupno na ime podmirenja obveza po predmetnom zajmu podmiren iznos u protuvrijednosti od 59.286,03 DEM pa kao je ukupna obveza podmirenja anuiteta iznosila 93.643,85 DEM proizlazi da je nepodmireno preostalo 34357,82 DEM, odnosno uz primjenu konverzijskog tečaja (1 EUR = 1,95583 DEM) radi se o iznos od 17.17.566,87 EUR.

Slijedom navedenog, a kako DEM više ne postoji, sud je primjenom naprijed navedenog materijalnog prava dosudio tužitelju iznos glavnice u EUR i to iznos od 17.17.566,87 EUR.

Stranke nisu imale primjedbi na nalaz i mišljenje vještaka te nisu tražile njegov dolazak na ročište.

Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka mr. sc. Zrinka Ručevića obzirom da je isti dan po stručnoj osobi, nakon izvršenog uvida u financijsku dokumentaciju u spisu, a nalaz i mišljenje valjano je obrazloženo i dano u suglasju sa suvremenim dostignućima financijske znanosti.

Tužitelju pripada kamata na dosuđeni iznos od dana 29.04.2000. godine obzirom da je to prvi dan nakon proteka roka od tri dana za podmirenja duga koji rok je dao tužitelj tuženoj prilikom otkaza Ugovora o zajmu. Kako je tužena primila taj dopis dana 25.09.2000. godine to je rok tekao do 26.-28.09.2000. godine pa je kamata počela teći prvi dan nakon proteka roka, a to je 29.09.2000. godine. Stoga je sud odbio dio tužbenog zahtjeva u dijelu u kojem je potraživana kamata za razdoblje od 22. do 28. 09.2000. godine kao neosnovan.

O vrisni kamate odlučeno je temeljem odredbe čl. 399 ZOO-a te je tužitelju dosuđena kamata koju ovlaštena banka u mjestu ispunjenja plaća na devizne štedne uloge po viđenju. Obzirom da je valuta DEM bila u službenoj uporabi do 28.02.2002. godine (od 01.01.2002. do 28.02.2002. godine je bio prelazni period) tužitelju su dosuđene kamate na DEM do 28.02.2002. godine, a od 01.03.2002. godine na EUR-e do 31.12.2007. godine, a od 01.01.2008. godine pa do isplate po stopi određenoj čl. 29 st. 2 ZOO-a (NN 35/05).

Prije svega valja naglasiti da tužena u svom odgovoru na tužbu te tijekom prvog dijela postupka nije osporila primitak i posjedovanje robe te je čak i izričito navedeno da roba navedena u tužbi odgovara količinski ali ne i u vrijednosti iskazane robe (podnesak tužene od 11.10.2002.g. list 35 spisa: "...dok se poriče visina robe kako to navodi tužitelj jer ona odgovara količinski ali ne i u vrijednosti iskazane robe..."). Nešto kasnije tijekom postupka tužena je za istu robu navela da ju je imala pravo zadržati sukladno čl. 809 ZOO-a jer joj nisu podmirena njena potraživanja.

Vezano uz same iskaze saslušanih osoba sud iz istih nije na pouzdan način mogao utvrditi da li su pored menagera i suradnici mogli sami preuzimati robu iz skladišta. Sud je iz iskaza svih saslušanih osoba utvrdio da je pravilo bilo da ukoliko neka osoba nije prodala neki proizvod da ga je morala vratiti odnosno razdužiti u skladištu nakon nekog vremena. Isto tako je sud utvrdio da su se i pokloni morali pravdati određenim dokumentom.

Naime, niti jedan od svjedoka, a kojima je sud poklonio vjeru, nije iskazao da bi tužiteljica bilo u svojstvu menagera ili direktora mogla samostalno zadržati neke stvari bez pravdanja istih prema tuženiku, odnosno njegovom skladištu koje je te stvari izdavalo. Sud je tim svjedocima poklonio vjeru i iz razloga što nije imao nikakav razlog posumnjati u istinitost njihovih navoda obzirom da se u pravilu radi o osobama koje u času davanja iskaza kao svjedoci nisu više radili kod tužitelja a neki su i u sporu s istim.

Što se tiče navoda tužene s kraja postupka da je ista bila na dužem bolovanju pa stoga nije mogla potpisati neke dokumente o primitku robe valja naglasiti da je sud iz dostavljenih presuda utvrdio da tužena nije niti radila kod tužitelja već u Prvoj točki d.o.o. Naime, ovaj sud smatra da zbog navedenog nije bilo prepreke da tužena dođe u skladište druge pravne osobe za vrijeme bolovanja i preuzme neku robu za sebe ili za nekog svog podređenog jer time ne bi kršila bolovanje u odnosu na svog poslodavca jer je te poslove radila za tužitelja temeljem Ugovor o trgovinskom zastupanju br. 70077. Stoga sama činjenica bolovanja nije i dokaz da tužena nije mogla doći do skladišta koje je bilo na odvojenoj lokaciji od mjesta rada tužene i preuzeti neku robu.

Slijedom naprijed navedenog, a imajući u vidu i navode tužene kojima je priznala primitak i zadržavanje robe koju navodi tužitelj u tužbi, zatim imajući u vidu da tužena tijekom postupka nije ničim dokazala da postoji pravna osnova po kojoj bi imala pravo zadržati tu robu, a posebno uzimajući u obzir i da je čak tužitelj preciziranim tužbenim zahtjevom i smanjio opseg iste, sud smatra da je tužena dužna vratiti tu robu njenom vlasniku - ovdje tužitelju, sve sukladno odredbi čl. 800 ZOO-a koji određuje da je nakon prestanka ugovora o trgovinskom zastupanju, zastupnik dužan vratiti nalogodavcu sve stvari koje mu je ovaj predao na upotrebu za trajanja ugovora, te je stoga odlučeno kao u tč. I izreke ove presude.

Ovdje sud posebno ističe da je vezano uz prvotno priznavanje činjeničnih navoda vezano uz zahtjev za vraćanjem stvari, a zatim njihovog osporavanja tijekom postupka, sukladno odredbi čl. 221 st. 2 ZPP-a, smatrajući da je kasnije osporavanje učinjeno od strane tužene samo u cilju poboljšavanja svog položaja u ovoj parnici, sud je ocijenio da je tužena priznala navode tužitelja vezano uz koje tužitelj traži vraćanje od strane tužene.

Valja naglasiti da je sud usvojio osnovni, a ne podredni tužbeni zahtjev vezano uz ovu točku tužbenog zahtjeva obzirom da je tužena priznala zadržavanje robe te obzirom da tužitelj tijekom postupka nije dokazao ni na koji način vrijednost zadržane robe.

Na okolnost visine izgubljene zarade sud je izvršio uvid u Ugovor o trgovinskom zastupanju br. 70077. te je iz istog utvrdio da je isti sklopljen između tužitelja kao nalogodavca te tužene kao mengerom prodaje odnosno trgovačkim zastupnikom te da je isti sklopljen 24.12.1997. godine.

Istim ugovorom se tužena prema tužitelju obvezala obavljati za njega poslove vezane za prodaju proizvoda, tj. promociju i prodaju proizvoda i istovremeno organizirati i rukovoditi radom suradnika i nižih menagera s tim da za zaključnicu isplaćenu u cjelini, a koja je zaključena od strane menagera ili suradnika koji rade u grupi kojom rukovodi tužena ima pravo na menagersku proviziju pod uvjetima i u visini utvrđenom istim ugovorom.

Člankom 6. navedenog ugovora je ugovoreno da menager ima pravo na menagersku proviziju za ugovorene zaključnice koje je ugovorio menager i suradnik iz njegove grupe u novčanom iznosu koji je utvrđen u uvjetima za stjecanje menagerskog statusa i određivanje menagerske provizije s tim da je u nastavku teksta tog članak navedeno: "vidi Prilog tablica".

Zatim, čl. 15 navedenog Ugovora je ugovoreno da nakon isteka ili raskida ugovora je menager obvezan da u roku od 15 dana bez posebnog zahtjeva vrati sve zadužene torbe s uzorcima, poklone, dokumentaciju i poslovnu korespondenciju u ispravnom stanju te da je u suprotnom suglasan da mu se sva novčana materijalna dobra koja pripadaju nalogodavcu naplate po prodajnoj cijeni iz provizije ili na drugi način.

Isto tako sud je uvidom u čl. 19 utvrdio da je istim ugovoreno da sve izmjene Ugovora i uvjeta za stjecanje menagerskog statusa i visina managerske provizije vrijede smo ukoliko su načinjena u pismenom obliku.

Sud je uvidom u dopis tužitelja od 11.04.2000. godine utvrdio da je istim tužitelj obavijestio tuženu da raskidaju Ugovor o trgovinskom zastupanju s otkaznim rokom od 30 dana.

Istim dopisom je tužena pozvana na vraćanje uzoraka, poklona, komercijalne robe i tiskanih materijala.

Sud je uvidom u Tabelu za obračun osnovnih i menagerskih provizija programa VITA utvrdio da je isti donesen i stupio na snagu dana 30.11.1998. godine te da je iste supotpisala i sama tužena.

Sud je uvidom u dopis od 11.11.1999. godine utvrdio da je program Vita spojen u jedan program Vita-Beauty te da je Stjepane Eršek imenovan za direktora prodaje tog programa te da se isto primjenjuje od 08.11.1999. godine.

Sud je uvidom u Tabelu za obračun osnovnih i menagerskih provizija od 10.11.1999. godine utvrdio da je ista stupila na snagu 08.11.1999. godine te da je donesena od strane Zlatka Tomića kao i da ista tabela nije istovjetna onim tablicama koje su prilog Ugovoru o trgovinskom zastupanju kojeg su sklopili tužitelj i tužena 1997. godine, odnosno 1998. godine.

Ovaj sud smatra da je promjena načina izračuna provizija koju je tužitelj napravio donošenjem svoje jednostrane odluke dana 10.11.1999. godine napravljena suprotno odredbi čl. 19 Ugovora o trgovinskom zastupanju koji su sklopili 1997. godine tužitelj i tužena te da je time protivan i odredbi čl. 17 st. 1 ZOO-a koji određuje da su sudionici u obveznom odnosu dužni izvršavati svoje obveze te da su odgovorni za njezino ispunjenje.

Stoga ovaj sud smatra da takva jednostrana odluka tužitelja od 10.11.1999. godine ne može proizvoditi valjane učinke prema tužiteljici te da ista ima pravo na proviziju koja je određena izračunom po tablicama koje su sastavni dio ugovora iz 1997. te odluke iz 1998. godine koje je u znak prihvata potpisala i to u razdoblju u kojem je Ugovor o trgovinskom zastupanju br. 70077 od 24.12.1997. godine bio na snazi, odnosno proizvodio pravne učinke te stvarao prava i obveze za tužitelja i tuženu.

Vezano uz sam raskid Ugovor o trgovinskom zastupanju valja naglasiti da naglasiti da navedeni Ugovor nije sklopljen na određeno vrijeme te je iz toga sud zaključio da je isti sklopljen na neodređeno vrijeme.

Nadalje, sam taj Ugovor nije iz nekog razloga automatski raskinut već ga je jednostrano raskinuo tužitelj svojim dopisom od 11.04.2000. godine uz otkazni rok od 30 dana. Isto tako je sud ustvrdio da je čl. 21 Ugovora o trgovinskom zastupanju određeno da se za sve što nije predviđeno tim Ugovorom primjenjuju odredbe Zakona kojim se regulira trgovinsko zastupanje.

Zakon kojim se regulira trgovinsko zastupanje je Zakon o obveznim odnosima, a isti u čl. 810 određuje da kad trajanje ugovora o trgovinskom zastupanju nije određeno ugovorom niti se iz okolnosti posla može odrediti, svaka strana može raskinuti ugovor koncem svakog kalendarskog tromjesečja. St. 2 je određeno da takav otkaz mora biti saopćen drugoj strani najmanjem mjesec dana prije isteka kalendarskog tromjesečja, a ako je ugovor trajao tri godine, otkaz joj mora biti saopćen dva mjeseca prije isteka kalendarskog tromjesečja. St. 3 je određeno da ugovorne strane mogu drugačije odrediti rokove otkaza i prestanka ugovora, ali između otkaza i prestanka ugovora mora biti ostavljen rok od najmanje mjesec dana.

Dakle, u ovoj situaciji se radi o ugovoru na neodređeno vrijeme koji je trajao manje od tri godine do odluke tužitelja koji je svoju jednostranu odluku donio 11.04.2000. godine, dakle ne koncem kalendarskog tromjesečja već na njegovom početku. Isto tako tom odlukom je dan rok od 30 dana kada ta odluka stupa na snagu a što znači da ista stupa na snagu 12.05.2000. godine.

Iz naprijed navedenog je sud utvrdio da tužitelj nije postupio u cijelosti sukladno odredbi čl. 810 ZOO-a te stoga ovaj sud smatra da obzirom da je tužitelj trebao otkazati mjesec dana prije isteka kalendarskog tromjesečja s otkaznim rokom od 30 dana, da je predmetni Ugovor o trgovinskom zastupanju prestao vrijediti i proizvoditi pravne učinke 01.07.2000. godine te da do tog dana tužena ima pravo potraživati neisplaćenu proviziju, dok je u daljnjem razdoblju do 30. studenog njen zahtjev neosnovan.

Time je sud utvrdio postojanje pravne osnove potraživanja tužiteljice.

Na okolnost visine ovog dijela zahtjeva tužene sud je izvršio uvid u cjelokupnu dokumentaciju u spisu te je proveo financijsko vještačenje po vještaku za financije i računovodstvo Zrinku Ručeviću.

Predmetnim vještačenjem je utvrđeno da je na osnovi ostvarenih provizija tuženoj svaki mjesec sačinjavan obračun te je po odbitku propisanih davanja (doprinosi, porez i sl.) primala neto isplate. Prema dostavljenim podatcima je utvrđeno da su ukupne neto isplate tuženoj iznosile 501.104,85 kuna u 23 isplate za razdoblje od 13. veljače 1998. godine do 01. prosinca 1999. godine.

Nadalje je utvrđeno da je prosječno tužena ostvarivala neto proviziju od 20.879,37 kuna po obračunskom mjesecu.

Slijedom navedenog je utvrđena da bi pretpostavljen neto provizija tužene za 12 obračunskih mjeseci na koje se odnosi tužbeni zahtjev, izračunana na bazi prosjeka mjesečnih neto provizija u razdoblju rada iznosila ukupno 250.552,44 kune ili 12 puta po 20.897,37 kuna mjesečno.

Stranke nisu imale primjedbi na nalaz i mišljenje vještaka te nisu tražile njegov dolazak na ročište.

Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka mr. sc. Zrinka Ručevića obzirom da je isti dan po stručnoj osobi, nakon izvršenog uvida u financijsku dokumentaciju u spisu, a nalaz i mišljenje valjano je obrazloženo i dano u suglasju sa suvremenim dostignućima financijske znanosti.

Slijedom navedenog, a imajući u vidu naprijed navedeno utvrđenje vezano uz razdoblja u kojima je ovaj zahtjev osnovan od 01.12.1999. do 30.06.2000. godine te neosnovan od 01.07.2000. do 30.11.2000. sud je naložio tužitelju da tuženoj isplati iznos od 146.155,59 kuna s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama za svaki pojedinačni mjesečni iznos kako je to određeno u tč. IV. izreke ove presude, a odbio je tuženu s preostalim dijelom tužbenog zahtjeva u kojem je sita potraživala isplatu iznosa od 104.396,85 kuna s pripadajućim kamatama na pojedine iznose te je stoga o tom dijelu odlučeno kao u tč. V. izreke ove presude.

Odluka o kamatnoj stopi temelji se na odredbi čl. 277 ZOO-a, Zakonu o visini stope zatezne kamate (NN br. 53/91), te Uredbama o visini stope zatezne kamate (NN br. 95/93, 8/94, 19/94, 22/94, 50/94, 36/96, 76/96, 72/02 i 153/04) i to za razdoblje do 31.12.2007. godine a od 01.01.2008. godine do isplate temeljem odredbe čl. 29 st. 2 ZOO NN 35/05.

Odluka o parničnom trošku stranaka u postupku temelji se na odredbi čl. 154 st. 3 ZPP-a, te se trošak sastoji od troška zastupanja stranaka putem odvjetnika uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora u vrijeme poduzimanja svake pojedine radnje te imajući pri tom u vidu odredbe Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 16/90, 69/93, 91/04, 37/05, 59/07, 148/09 i 142/12).

Prilikom odlučivanja sud je odlučivao unutar zahtjeva stranaka vezano uz određenu radnju te imajući u vidu vrijednost predmeta spora koja se tijekom postupka mijenjala.

Tužitelj je u tužbi 25.10.2000. postavio zahtjev čija je vrijednost bila 294.825,00 kuna, zatim je podneskom od 10.03.2008. godine isti bio 286.227,00 kuna da bi podneskom isti zahtjev iznosio po svojoj vrijednosti 22.520,78 EUR ili 168.905,85 kuna.

Tužena je svojim podneskom od 11.10.2002. godine postavila zahtjev za isplatom 450.000,00 kuna zatim je u predmetu Pn-6935/00 koji je spojen 17.06.2010. godine postavila zahtjev od 200.000,00 kuna da bi podneskom od 12.03.2013. godine postavila zahtjev u visini od 250.522,44 kune.

Presudom je tužitelju usvojen njegov precizirani tužbeni zahtjev u cijelosti dok je tužbeni zahtjev tužene usvojen u dijelu koji iznosi 146.155,59 kuna, dok je odbijen u dijelu koji iznosi 104.396,85 kuna, sve s pripadajućim kamatama.

Sud je tužitelju priznao trošak sastava tužbe od 25.10.2000. godine sa 346 bodova (tbr. 7/1), trošak pristupa na ročišta 12.07.2001., 17.04.2002. i 16.05.2002. godine sa 346 bodova (tbr. 9/1) trošak pristupa na ročište 11.10.2002. godine sa 50 bodova (tbr. 9/5), trošak pristupa na ročište 10.03.2008., 06.05.2008., 17.06.2010., 20.10.2010. i 17.11.2010. godine sa 796 bodova za svako ročište (tbr. 9/1), trošak sastava podneska od 27.07.2009. godine sa 796 bodova (tbr. 8/1), trošak pristupa na ročišta 03.04.2013., 11.11.2013., 30.06.2014., 15.07.2014. i 28.08.2014. godine sa 500 bodova za svako ročište (tbr. 9/1), trošak sastava podneska od 26.06.2014. godine sa 500 bodova (tbr. 8/1), trošak pristupa na ročište za objavu sa 50 bodova (tbr. 9/3) ili ukupno 9.260 bodova, a što uz cijenu jednog boda od 10,00 kuna iznosi 92.600,00 kuna. Tom iznosu valja pribrojiti i pripadajući PDV (tbr. 42) u iznosu od 23.150,00 kuna. Tom iznosu valja pribrojiti i pripadajuću pristojbu na tužbu od 6.800,00 kuna te na presudu od 4.741,00 kuna pa se dobiva iznos od 127.291,00 kuna. Ali, kako je tužitelj u odnosu na konačno specificirani tužbeni zahtjev uspio u omjeru od 75 % to mu pripada trošak u iznosu od 95.468,25 kuna.

Sud je tužitelju priznao i trošak plaćenog predujma za financijsko vještačenje u iznosu od 2.000,00 kuna koji je priznat u cijelosti obzirom da je isti bio potreban za točno utvrđenje činjeničnog stanja.

Slijedom navedenog sud je tužitelju priznao trošak u iznosu od 97.468,25 kuna.

Sud tužitelju nije priznao trošak sastava podneska od 10.03.2008. godine obzirom da je isti predan na ročištu istog dana pa su navodi iz istog mogli biti dani na zapisnik.

Sud je tuženoj priznao trošak sastava podneska od 04.07.2001. godine sa 317 bodova (tbr. 7/1), trošak pristupa na ročišta 12.07.2001., 17.04.2002. 16.05.2002. i 11.10.2002. godine sa 317 bodova (tbr. 9/1), trošak sastava podneska od 11.10.2002. godine sa 767 bodova (tbr. 8/1), trošak pristupa na ročište 10.03.2008. godine sa 383,5 boda (tbr. 9/2), trošak pristupa na ročišta 06.05.2008., 17.06.2010., 20.10.2010. i 17.11.2010. godine sa 796 bodova za svako ročište (tbr. 9/1), trošak sastava podneska od 12.03.2013. godine sa 500 bodova (tbr. 8/1), trošak pristupa na ročišta 03.04.2013., 11.11.2013., 30.06.2014., 15.07.2014. i 28.08.2014. godine sa 500 bodova za svako ročište (tbr. 9/1), trošak pristupa na ročište za objavu sa 50 bodova (tbr. 9/3), trošak sastava podneska od 24.06.2014. godine sa 500 bodova (tbr. 8/1) ili ukupno 9.353,5 bodova, a što uz cijenu jednog boda od 10,00 kuna iznosi 93.535,00 kuna. Tom iznosu valja pribrojiti i pripadajući PDV (tbr. 42) u iznosu od 23.383,75 kuna te trošak provedenog financijskog vještačenja u iznosu od 1.500,00 kuna pa se dobiva iznos od 116.918,75 kuna.

Sud je tuženoj dalje priznao trošak sastava tužbe od 16.11.2000. godine sa 230 bodova (tbr. 7/1), trošak pristupa na ročište 13.11.2001. godine sa 230 bodova (tbr. 9/1), trošak pristupa na ročište 12.01.2006. i 13.03.2007. godine sa 250 bodova za svako ročište (tbr. 9/1) ili ukupno 960,00 bodova, a što uz cijenu jednog boda od 10,00 kuna iznosi 9.600,00 kuna. Tom iznosu valja pribrojiti pripadajući PDV (tbr. 42) u iznosu od 2.400,00 kuna te sudsku pristojbu od 4.960,00 kuna pa se dobiva iznos od 16.960,00 kuna.

Slijedom navedenog sud je utvrdio trošak tužene u iznosu od 133.878,75 kuna. Ali, kako je tužitelj u odnosu na konačno specificirani tužbeni zahtjev uspio u omjeru od 25 % to mu pripada trošak u iznosu od 33.469,69 kuna.

Sud je tuženoj u cijelosti priznao trošak plaćenog predujma za financijsko vještačenje u iznosu od 1.500,00 kuna obzirom da je isti bio potreban za točno utvrđenje činjeničnog stanja.

Slijedom navedenog sud je tuženoj priznao trošak u sveukupnom iznosu od 34.969,69 kuna.

Sud tuženoj nije priznao trošak sastava podnesaka od 18.01.2006., 03.04.2007., 14.01.2011., 19.12.2012., 24.05.2013. i 03.07.2014. godine obzirom da isti nisu bili potrebni za vođenje postupka, a sve sukladno odredbi čl. 155 ZPP-a. Isto tako sud nije tuženoj priznao zatražene

zakonske zatezne kamate od dana plaćanja predujma za financijsko vještačenje jer je visina troška određena tek donošenjem presude.

Kad se od troška tužitelja u iznosu od 97.468,25 kuna odbije trošak tužene od 34.969,69 kuna dobiva se trošak tužitelja u iznosu od 62.498,56 kuna koji je i dosuđen tužitelju.

Tužitelju je na njegov zahtjev dosuđena i kamata na trošak parničnog postupka te je o njenom tijeku i visini odlučeno primjenom odredbe čl. 30 stav 2 Ovršnog zakona i čl. 29 stav 2 ZOO-a 35/05, te su iste dosuđene tužitelju od 10. listopada 2014. godine pa do isplate.

Slijedom svega naprijed navedenog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, dana 10. listopada 2014. godine.

Sudac:

Hrvoje Vučić, v.r.

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa iste, pismeno u četiri primjeraka putem ovog suda na Županijski sud u Zagrebu.

DNA:

1. Tužitelju po pun.
2. Tuženoj po pun.

Za točnost otpisivanja - ovlaštenu službenik:

Vesna Stanić

Odluka je u cijelosti/u dijelu

pravomoćna dana

ovršna dana

17.03.2017.

REPUBLIKA HRVATSKA
 OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
 Ulica grada Vukovara 84

07.06.

2017.

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu tog suda Hrvoju Vučić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja-protutuženika (dalje tužitelj) Sciero d.o.o., Zagreb, Slavenska avenija 3, (ranije Zepter International d.o.o., Zagreb, Radnička cesta 30), OIB: 45826613569, zastupan po punomoćniku Snježani Posavec Mitrov, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Buterin i Posavec iz Zagreba, Draškovićeve 82, protiv tužene-protutužiteljice (dalje tužena) Biserki Juhar Tomašević iz Zagreba, Donje Vrapče 6, OIB: 39821789997, zastupana po punomoćniku Marko Križanec, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Klokočevnik i partneri j.t.d. Zagreb, Ilica 13/IV, radi isplate, temeljem odredbe čl. 342 st. 4 ZPP-a, bez saslušanja stranaka, dana 01. ožujka 2017. godine,

riješio je

Ispravlja se presuda ovog suda poslovni broj 45 P-9756/00 od 10.10.2014. godine u izreci iste tako da u tč. IV. izreke umjesto pogrešno napisanog: "iznosu od 146.159,59 kn" treba ispravno pisati: "iznosu od 146.155,59 kn".

Obrazloženje

U presudi ovog suda poslovni broj P45 P-9756/00 od 10.10.2014. godine nastala je očita pogreška prilikom zbrajanja pojedinih iznosa glavnice koji čine ukupnu glavicu pa je sud odlučio kao u izreci ovog rješenja (čl. 243 st. 1 i 2 ZPP-a).

U Zagrebu, dana 01. ožujka 2017. godine.

Sudac:

Hrvoje Vučić, v.r.

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ovog rješenja dopuštena je žalba Županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri primjerka, u roku od 15 dana od dana primitka pismenog otpravka ovog rješenja.

DNA:

1. tužitelju po pun
2. tuženiku po pun.

Za točnost otpavka - ovlaštení službenik:

u cijelosti/u dijelu

omoćna dana

rška dana

08. 11. 2017.

09. 06.

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU

Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: 45 P-9756/00-83

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu tog suda Hrvoju Vučić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja-protutuženika (dalje tužitelj) Sciero d.o.o., Zagreb, Slavenska avenija 3, (ranije Zepter International d.o.o., Zagreb, Radnička cesta 30), OIB: 45826613569, zastupan po punomoćniku Snježani Posavec Mitrov, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Buterin i Posavec iz Zagreba, Draškovićeve 82, protiv tužene-protutužiteljice (dalje tužena) Biserki Juhar Tomašević iz Zagreba, Donje Vrapče 6, OIB: 39821789997, zastupana po punomoćniku Marko Križanec, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Klokočovnik i partneri j.t.d. Zagreb, Ilica 13/IV, radi isplate, temeljem odredbe čl. 342 st. 4 ZPP-a, bez saslušanja stranaka, dana 16. listopada 2017. godine,

riješio je

Ispravlja se presuda ovog suda poslovni broj 45 P-9756/00 od 10.10.2014. godine u izreci iste tako da u tč. IV. izreke umjesto pogrešno napisanog: "u periodu od 01. prosinca 1999. do 30. studenog 2000. godine" treba ispravno pisati: "u periodu od 01. prosinca 1999. do 30. lipnja 2000. godine".

Obrazloženje

U presudi ovog suda poslovni broj P45 P-9756/00 od 10.10.2014. godine nastala je očita pogreška prilikom navođenja razdoblja što je vidljivo iz pojedinih dosuđenih iznosa i obrazloženja presude pa je sud odlučio kao u izreci ovog rješenja (čl. 243 st. 1 i 2 ZPP-a).

U Zagrebu, dana 16. listopada 2017. godine.

Sudac:

Hrvoje Vučić, v.r.

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ovog rješenja dopuštena je žalba Županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri primjerka, u roku od 15 dana od dana primitka pismenog otpavka ovog rješenja.

DNA:

1. tužitelju po pun
2. tuženiku po pun.

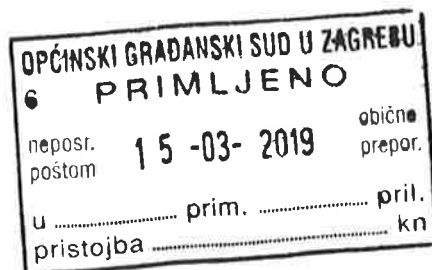
Za točnost otpavka ovlašteni službenik:

Ana Marija Dizdār

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U ZAGREBU
Trg Nikole Šubića Zrinskog 5

Poslovni broj: 81. GŽ-2924/17-4

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Zagrebu, kao sud drugog stupnja, u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Teodore Tomšić kao predsjednika vijeća, Vlaste Mrzljak kao člana vijeća i suca izvjestitelja i Milene Frankić kao člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja-protutuženika (tužitelj) Sciero d.o.o., Zagreb, Slavenska avenija 3, (ranije Zepter International d.o.o., Zagreb, Radnička cesta 30), OIB: 45826613569, zastupan po punomoćniku Snježani Posavec Mitrov, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Buterin i Posavec iz Zagreba, Draškovićeva 82, protiv tuženice-protutužiteljice (tuženica) Biserke Juhar Tomašević iz Zagreba, Donje Vrapče 6, OIB: 39821789997, zastupana po punomoćniku Marku Križanecu, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Klokočovnik i partneri j.t.d. Zagreb, Ilica 13/IV, radi isplate i predaje, odlučujući o žalbi tužitelja i žalbi tuženice podnesene protiv presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu, poslovni broj P-9756/00-68 od 10. listopada 2014., ispravljene rješenjima istog suda poslovni broj P-9756/00-80 od 1. ožujka 2017. i poslovni broj P-9756/00-83 od 16. listopada 2017., u sjednici vijeća održanoj 26. veljače 2019.

presudio je

I. Odbija se žalba tuženice kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog građanskog u Zagrebu, poslovni broj P-9756/00-68 od 10. listopada 2014., ispravljene rješenjem istog suda poslovni broj P-9756/00-80 od 1. ožujka 2017. i poslovni broj P-9756/00-83 od 16. listopada 2017. u t. I., V. i VI. izreke.

II. Odbija se žalba tužitelja kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog građanskog u Zagrebu, poslovni broj P-9756/00-68 od 10. listopada 2014., ispravljene rješenjem istog suda poslovni broj P-9756/00-80 od 1. ožujka 2017. i poslovni broj P-9756/00-83 od 16. listopada 2017. u t. IV. izreke.

III. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka kao neosnovan.

IV. Odbija se zahtjev tuženice za naknadu troškova žalbenog postupka kao neosnovan.

V. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troška sastava odgovora na žalbu kao neosnovan.

VI. Odbija se zahtjev tuženice za naknadu troška sastava odgovora na žalbu kao neosnovan.

Obrazloženje

Presudom suda prvog stupnja suđeno je:

„I. Nalaže se tuženiku Biserki Juhar Tomašević iz Zagreba, Donje Vrapče 6, OIB 39821789997, da tužitelju Zepter International d.o.o., Zagreb, Radnička cesta 20, OIB 45826613569, vrati 8 komada ručnog masažera (oznaka LG-808), 3 komada sušila za kosu 1200 W (oznaka LG-812), 3 komada ručnog masažera (oznaka LG-818), 1 komad Bionic model I (oznaka PAG-840), 2 komada Bionic compact (oznaka PAG-850), 3 komada Bioptron (oznaka PAG-860), 4 komada Celly massage (oznaka PBG-810), 1 komad Sculpturelle (oznaka PBG-861), 3 komada Epielle (oznaka PBG-862), 2 komada Liftelle (oznaka PBG-864), 3 komada Softelle (oznaka PBG-865), 6 komada Electro acupuncture (oznaka PBG-866), 2 komada neseser (oznaka PZ-051-BC) ukupne vrijednosti DEM 9.689,00, sada EUR 4.953,91 u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku Biserki Juhar Tomašević iz Zagreba, Donje Vrapče 6, OIB 39821789997, da tužitelju Zepter International d.o.o., Zagreb, Radnička cesta 20, OIB 45826613569, isplati iznos od EUR 17.566,87 s kamatama po stopi koju je Zagrebačka banka d.d. plaćala na štedne uloge po viđenju u DEM tekućim na iznos od DEM 34.357,82 od 22.09.2000. do 28.02.2002., a nadalje s kamatama koje Zagrebačka banka d.d. plaća na štedne uloge po viđenju u EUR tekućim na iznos od EUR 17.566,87 od 01.03.2002. do 31.12.2007., a od 01.01.2008. do isplate s zateznim kamatama po stopi koja se određuje za svako polugodište u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, sve plativo u kunsjoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju Zagrebačke banke d.d., u roku od 15 dana.

III. Odbija se dio tužbenog zahtjeva tužitelja u kojem isti potražuje od tužene isplatu kamate na glavicu od EUR 17.566,87 u protuvrijednosti od DEM 34.357,82 za razdoblje od 22.09.2000. do 29.09.2000. godine kao neosnovan.

IV. Tužitelj je dužan platiti tuženoj naknadu neto provizije (izgubljenu zaradu neisplaćenu direktorsku proviziju) u periodu od 01. prosinca 1999. do 30. studenog 2000. godine u iznosu od 146.159m59 sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama prema stopi koju određuje čl. 2 st. 1 Zakona o zateznim kamatama i čl. 1 Uredbe o visini stope zatezne kamate od 31. prosinca 2007. a počam od 01. siječnja 2008. pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena koja teče:

- na iznos od 20.879,37 kuna počam od 01.01.2000. godine pa do isplate,
- na iznos od 20.879,37 kuna počam od 01.02.2000. godine pa do isplate,
- na iznos od 20.879,37 kuna počam od 01.03.2000. godine pa do isplate,
- na iznos od 20.879,37 kuna počam od 01.04.2000. godine pa do isplate,
- na iznos od 20.879,37 kuna počam od 01.05.2000. godine pa do isplate,
- na iznos od 20.879,37 kuna počam od 01.06.2000. godine pa do isplate,
- na iznos od 20.879,37 kuna počam od 01.07.2000. godine pa do isplate,

sve u roku od 15 dana.

V. Odbija se dio tužbenog zahtjeva tužene u kojem ista potražuje od tužitelja naknadu neto provizije (izgubljenу zaradu za neisplaćenu direktorsku proviziju) u periodu od 01. srpnja 2000. do 30. studenog 2000. godine u iznosu od 104.396,85 kn sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama prema stopi koju određuje čl. 2 st. 1. Zakona o zateznim kamatama i čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate od 31. prosinca 2007. a počam od 01. siječnja 2008. pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena koja teče:

- na iznos od 20.879,37 kuna počam od 01.08.2000. godine pa do isplate,
 - na iznos od 20.879,37 kuna počam od 01.09.2000. godine pa do isplate,
 - na iznos od 20.879,37 kuna počam od 01.10.2000. godine pa do isplate,
 - na iznos od 20.879,37 kuna počam od 01.11.2000. godine pa do isplate,
 - na iznos od 20.879,37 kuna počam od 01.12.2000. godine pa do isplate,
- sve u roku od 15 dana kao neosnovan.

VI. Nalaže se tuženoj da tužitelju naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 62.498,56 kuna zajedno sa zakonskim zateznim kamatama po stopi koja se određuje za svako polugodište u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena tekućim od 10. listopada 2014. godine pa do isplate, sve u roku od 15 dana.“

Protiv dijela navedene presude u t. I., V. i VI. izreke žalbu je podnijela tuženica iz žalbenih razloga bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava propisanih odredbom čl. 353. st. 1. t. 1.-3. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 89/14 - dalje: ZPP) s prijedlogom da ovaj sud presudu u pobijanim dijelovima preinači sukladno žalbenim razlozima ili ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja ponovno suđenje. Potražuje trošak žalbenog postupka u iznosu specificiranom kao u žalbi.

Protiv dijela prvostupanjske presude u t. IV. izreke žalbu je podnio tužitelj zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava s prijedlogom da ovaj sud presudu u pobijanim dijelovima preinači sukladno žalbenim navodima ili ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje. Potražuje trošak žalbenog postupka specificiran kao u žalbi.

U odgovoru na žalbu tužitelj je osporio žalbene navode tuženice te je predložio odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi pobijani dio presude uz naknadu troška sastava odgovora na žalbu.

Žalba tuženice i žalba tužitelja su neosnovane.

O žalbi tuženice protiv t. I., V. i VI. izreke:

Prije svega, iako nije odlučno za ishod žalbenog postupka, valja ukazati tuženici da odluka o troškovima postupka koju je navela kao jedan od žalbenih razloga (uz bitnu povredu odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i pogrešnu primjenu materijalnog prava), ne predstavlja žalbeni razlog u smislu čl. 353. st. 1. t. 1.-3. ZPP,

već samo dio odluke koji se može pobijati žalbom iz svih zakonom propisanih žalbenih razloga iz kojih je dopušteno pobijati i odluku o glavnom zahtjevu.

Ispitujući pobijani dio presude po službenoj dužnosti u odredbe čl. 365. st. 2. ZPP ovaj sud je utvrdio da sud prvog stupnja nije počinio bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP te da nije pogrešno primijenio materijalno pravo.

Sud je presudu sastavio sukladno odredbi čl. 338. ZPP, izreka je jasna i razumljiva, ne proturječi sama sebi niti razlozima presude, navedeni su razlozi o svim odlučnim činjenicama koji nisu nejasni niti proturječni tako da je presudu, suprotno žalbenim navodima moguće ispitati te nije počinjena posebno istaknuta bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP.

Činjenično stanje je također u potpunosti i pravilno utvrđeno, a svi izvedeni dokazi su ocijenjeni savjesno i brižljivo, sukladno odredbi čl. 8. ZPP.

Predmet spora je zahtjev tužitelja na predaju predmeta pobliže opisanih kao u t. I. izreke, zahtjev za isplatu iznosa navedenog u t. II. izreke sa zateznom kamatom i zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka.

Predmet spora je protutužbeni zahtjev tuženice na isplatu provizije sa zateznom kamatom i zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka.

U postupku pred sudom prvog stupnja utvrđene su slijedeće odlučne činjenice:

- da su tužitelj i tuženica sklopili Ugovor o trgovinskom zastupanju od 28. prosinca 1997. (list 38-39 i 89-91 spisa), temeljem kojeg je tuženica kod tužitelja obavljala poslove trgovačkog zastupnika,

- da je tužitelj dopisom od 11. travnja 2000. (list 4 spisa) obavijestio tuženicu da raskida predmetni Ugovor o trgovinskom zastupanju s otkaznim rokom od 30 dana,

- da je tuženica tijekom trajanja ugovora zadužila od tužitelja kolekcije i predmete navedene u osobnom zaduženju (list 5-6 spisa), koje je, po raskidu ugovora bila u obvezi vratiti,

- da je tužitelj s tuženicom 7. listopada 1998. sklopio Ugovor o zajmu br. 20/98 (list 8-9 spisa) prema kojem je tužitelj pozajmio tuženici iznos od 305.273,51 kn, što je na dan sklapanja ugovora iznosilo 81.800,00 DEM u svrhu kupnje osobnog vozila marke Mercedes E 220 CDI, s rokom vraćanja pozajmice od tri godine, na način da će mu svaki mjesec platiti ratu od 2.601,22 DEM koja će se prvenstveno plaćati iz provizije tuženice, a u slučaju da provizija ne pokriva iznos rate, isplaćivati će se iz drugih sredstava tuženice,

- da tuženica zajam nije vratila u cijelosti te da je tužitelj 22. rujna 2000. otkazao navedeni zajam i pozvao tuženicu na plaćanje preostalog iznosa dugovanja u cijelosti u roku od tri dana od primitka dopisa,

- da je visina preostalog duga s osnova pozajmice utvrđena financijskim vještačenjem i iznosi 34.357,82 DEM, odnosno sada 17.566,87 EUR,

- da se provizija za tuženicu kao menagera vršila prema Tabeli za obračun osnovnih i menagerskih provizija od 30. studenog 1998. koja Tabela je priložena Ugovoru o trgovinskom zastupanju (list 40 spisa).

Polazeći od naprijed utvrđenog činjeničnog stanja koje u cijelosti prihvaća i ovaj sud, pravilna je i zakonita odluka kojom je tuženici naložen povrat predmeta pobliže opisanih u t. I. izreke, a prema podacima iz osobnog reversa (list 6 spisa).

Naime, iako tuženica osporava činjenicu da bi priznala kako je preuzela navedene predmete, suprotno tome je ona, već u pisanom odgovoru na tužbu od 11. listopada 2002. (list 35-36 spisa) glede tog dijela tužbenog zahtjeva osporila samo naznačenu novčanu vrijednost navedenih predmeta dok je priznala ostale navode tužbe u pogledu istih, pa time i činjenicu da se stvari nalaze kod nje, iz čega slijedi logičan zaključak da je te stvari i preuzela od tužitelja.

Štoviše, tuženica se čak pozvala na založno pravo na tim predmetima, obzirom na potraživanje koje ima prema tužitelju, tako da su nelogične i neuvjerljive njezine tvrdnje o tome kako se predmeti koje tužitelj zahtijeva ne nalaze kod nje.

Tuženica nije nikakvim relevantnim činjenicama dokazala opravdanost tvrdnji kojima mijenja svoje navode u navedenom dijelu, a pozivanje na okolnost da je tužitelj tijekom postupka povukao dio zahtjeva za pojedine predmete nije od nikakvog utjecaja na ocjenu suda o istinitosti tvrdnji tuženice u ranije spomenutom odgovoru na tužbu.

Naime, prema odredbi čl. 191. st. 3. ZPP tužitelj ima pravo smanjiti tužbeni zahtjev, što ne predstavlja preinačenje tužbe u smislu st. 1. citirane zakonske odredbe.

S druge pak strane, sud prvog stupnja je navode tuženice cijenio kako pojedinačno, tako i u ukupnosti obzirom na ostale provedene dokaze glede zahtjeva za povrat predmeta, pa je tako, cijenio i podatke navedene u osobnom reversu na listu 6 spisa, kao i iskaze saslušanih svjedoka, posebno Božice Ivaštinović, Ines Koting i Petra Magzana iz kojih proizlazi kako su robu preuzimali menageri, da se događalo da neke izdatnice nisu bile potpisivane jer se išlo na povjerenje, da se utuženi predmeti odnose upravo na program za koji je bila zadužena tuženica-protutužiteljica te da ona ne bi mogla obavljati svoj posao da nije preuzimala poklone.

Prema tome, dijelovi iskaza svjedoka koje tuženica prezentira u žalbi su izdvojeni iz konteksta cjelokupnog iskaza i ocjenjivani od strane same tuženice na način koji bi njoj odgovarao u sporu, a koji nema uporište u ispravama priloženim u spisu niti u personalnim dokazima (iskazima svjedoka), već je upravo sud taj koji je sve izvedene dokaze savjesno i brižljivo analizirao i ocijenio jer je jedini na to i ovlašten, pa tako i u odnosu na navode o bolovanju tuženice za koje su također dani jasni i logični razlozi suda prvog stupnja na koje upućuje i ovaj sud.

Također treba ukazati na sadržaj čl. 15. Ugovora o trgovinskom zastupanju koji jasno i nedvosmisleno propisuje kako je menager nakon isteka ili raskida ugovora (a konkretno je ugovor raskinut), obavezan u roku od 15 dana bez posebnog zahtjeva vratiti sve zadužene torbe s uzorcima, poklone, dokumentaciju i poslovnu korespondenciju u ispravnom stanju, što je tuženici moralo biti poznato.

Vezano uz žalbene navode u odnosu na pobijanu t. V. izreke kojom je odbijen kao neosnovan zahtjev tuženice s osnova isplate provizije treba reći kako su ti žalbeni navodi neosnovani jer je iz provedenih dokaza utvrđeno da je Ugovor o trgovinskom zastupanju raskinut između stranaka, pa je time prestao proizvoditi pravne učinke 1. srpnja 2000., nakon čega tuženici prestaje status menagera, a time i pravo na isplatu provizije za daljnji utuženi period.

Razmatrajući odluku suda o troškovima parničnog postupka (pobijana t. VI. izreke) utvrđeno je da je ista pravilna i zakonita, kako po osnovu (čl. 154. st. 2. ZPP), tako i po visini odmjerjenih troškova (čl. 155. ZPP). Suprotno žalbenim navodima tuženice, pravilno je prvostupanjski sud, u situaciji kada je tijekom postupka mijenjana vrijednost predmeta spora, uspjeh stranaka u sporu utvrdio prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu. Naime, sniženje tužbenog zahtjeva ima procesni učinak djelomičnog povlačenja tužbe, a povučena tužba smatra se kao da nikada i nije bila podnesena (čl. 193. st. 3. ZPP). Navedeni učinak povlačenja tužbe razrješava sporno pitanje vrijednosti predmeta spora i predstavlja temelj za odmjeru troškova zastupanja po punomoćniku.

Slijedom navedenog, valjalo je primjenom odredbe čl. 368. st. 1. ZPP žalbu tuženice odbiti kao neosnovanu i odlučiti kao pod t. I. izreke ove presude.

O žalbi tužitelja protiv t. IV. izreke:

Suprotno žalbenim navodima u odnosu na navedeni pobijani dio presude sud prvog stupnja nije počinio bine povrede odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti na temelju odredbe čl. 365. st. 2. ZPP, a niti ostale povrede na koje ukazuje žalba.

Presuda je u tom pobijanom dijelu također jasna i ne proturječi sama sebi niti izvedenim dokazima, činjenično stanje je u potpunosti i pravilno utvrđeno, a pravilno je primijenjeno i materijalno pravo.

Tužitelj i u ovoj fazi postupka neosnovano upire na činjenicu da je tuženica izgubila menagerski status s danom 11. studenog 1999. kada je donesena odluka da se prodajni program „Beauty“, direktor kojeg je bila tuženica spaja s programom „Vita“ jer iz navedenog ne proizlazi da bi tom promjenom prestao važiti Ugovor o trgovinskom zastupanju sklopljen između stranaka, tim više jer je, kako je to pravilno utvrdio i sud prvog stupnja, čl. 19. istog ugovoreno da sve izmjene tog ugovora i uvjeta za stjecanje menagerskog statusa te visina menagerske provizije vrijede samo ako su učinjene u pismenom obliku, a konkretno takva promjena između stranaka nije naknadno regulirana nikakvim pismenim aktom.

Upravo stoga se tužitelj ne može pozivati na odluku o spajanju prodajnog programa od 11. studenog 1999. kao osnov prestanka menagerskog statusa tuženice, a time i na neosnovanost njezinog zahtjeva za isplatu provizije za razdoblje iz pobijane t. IV. izreke.

Tužitelj se također neosnovano poziva na primjenu Tabelu za obračun osnovnih i menagerskih provizija od 10. studenog 1999. glede načina obračuna visine provizije tuženice jer je navedena odluka donesena jednostrano od strane tužitelja, suprotno čl. 19. Ugovora o trgovinskom zastupanju, slijedom čega je sud prvog stupnja, obzirom na sadržaj čl. 21. Ugovora, pravilno primijenio odredbu čl. 810. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01 – dalje: ZOO) glede

trenutka raskida Ugovora, za što je dao valjane razloge (str. 11 pobijane presude), slijedom čega ih ovaj sud smatra nepotrebnim ponavljati.

Stoga je za izračun visine provizije pravilno primijenjena Tabela za obračun osnovnih i menagerskih provizija od 30. studenog 1998. koja čini sastavni dio Ugovora o trgovinskom zastupanju sklopljenim između stranaka.

Slijedom navedenoga je glede žalbe tužitelja trebalo odlučiti na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP kao u t. II. izreke ove presude.

Obzirom na neosnovanost podnesenih žalbi, žaliteljima nisu odmjereni troškovi žalbenog postupka koji se odnose na sastav žalbi (čl. 166. st. 1. ZPP i čl. 154. st. 1. ZPP), slijedom čega je odlučeno kao u t. III. i IV. izreke ove presude.

Tužitelju i tuženici nije dosuđen trošak sastava odgovora na žalbu jer naznačeni trošak nije bio potreban za odlučivanje o žalbama (čl. 155. st. 1. ZPP).

U Zagrebu 26. veljače 2019.

Predsjednik vijeća:
Teodora Tomšić, v.r.

ovlašteni službenik:
Marija Roginek

2

1. The first part of the document is a list of the names of the persons who have been appointed to the various offices of the city of New York. The names are listed in alphabetical order, and the offices are listed in the order in which they are to be filled. The names are as follows:

Office	Name
Mayor	John A. B. Smith
Comptroller	John A. B. Smith
Recorder of Deeds	John A. B. Smith
Assessor	John A. B. Smith
Police Commissioner	John A. B. Smith
Fire Commissioner	John A. B. Smith
Health Commissioner	John A. B. Smith
Public Works Commissioner	John A. B. Smith
Board of Education	John A. B. Smith
Board of Civil Service	John A. B. Smith
Board of Charities	John A. B. Smith
Board of Prison Commissioners	John A. B. Smith
Board of Police Commissioners	John A. B. Smith
Board of Fire Commissioners	John A. B. Smith
Board of Health Commissioners	John A. B. Smith
Board of Public Works Commissioners	John A. B. Smith